

Папа Францішак

Кожны ахрышчаны павінен нястомна парываць з тым, што ў ім засталася яшчэ ад старога, грэшнага чалавека, заўсёды гатовага абудзіцца на заклік д'ябла і таго, што дзейнічае ў нашым свеце ў гэты час канфліктаў, нянавісці і вайны, каб давесці яго да эгаізму, да замкнутасці ў сабе і недаверу, насілля і інстынкту знішчэння, помсты, адмаўлення і выкарыстання слабейшых...

Мы таксама ведаем, якую вялікую дарогу нашыя хрысціянскія супольнасці, пакліканыя да святасці, павінны яшчэ прайсці. Безумоўна, мы ўсе павінны прасіць у Бога прабачэння за празмернае супраціўленне і марудлівасць у даванні сведчання Евангелля.

Кожны ў сваім сэрцы можа задаць сабе пытанне вельмі важнае, якое датычыцца яго асабістай сувязі з Езусам, прааналізаваць тое, што ўжо прыняў, ці адмовіў, каб адказаць на Яго заклік пайсці за Ім больш непасрэдна. Заклік пасланнікаў гучыць у нашых вушах мацней чым калісьці, менавіта тады, калі часы цяжкія; гэта заклік, які “разыходзіцца па ўсёй зямлі і [...] ажно да краёў свету” (пар. Рым 10, 18; Пс 18, 5).

Фрагмент гаміліі, прамоўленай падчас св. Імшы на стадыёне ў Банга †

Слова для Жыцця (105)

Аўтар: Рэдакцыя
13.12.2015 01:00

